

Leerrede over Psalm 93: 5 uitgesproken op Woensdagavond 29/09/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 3: 2
Lezen - Psalm 93

Voorrede.

Wat wij zo-even zongen uit de derde Psalm, is als een belijdenis des geloofs van die verheven man, die ook op een ander plaats nog spreekt: "Door Uw verootmoedigingen hebt Gij mij groot gemaakt", en door God genaamd wordt te zijn: een man naar Zijn hart. De omstandigheden waarin David zich bevond, waaruit deze Psalm dan ook is voortgevloeid, behoren wel tot de ernstigste in al het kwaad dat hij in de loop der jaren heeft ervaren. Want is er nog ernstiger denkbaar, namelijk dat zijn eigen kind, en nog wel één die hij ten zeerste liefhad en beminde, hem, niet alleen naar troon en kroon stond, maar ook naar het leven. De hoogste van staat, zelfs zijn raadsman Achitofel, hielden het ook met Absalom. Heel het volk hing Absalom aan. Het is slechts een klein getal dat de zijde van David houdt. Hij wordt gedrongen om de koninklijke stad te verlaten, te vluchten, en dat: voor zijn eigen kind!

Men zou zeggen, en dan toch een kind Gods?! Daarbij een koning door God geordend. Saul was koning geworden onder de toorn van God, maar zo was het toch met David niet. Neen, dat was met hem niet het geval. Hij moest afstand doen van de troon, van zijn koninkrijk en vluchten om zijn leven te redden. Wat blijft er nu voor David over? Niets, dan God alleen. Het is een uiterst zware beproeving geweest. Wij zouden het wel - als wij ons een weinig verplaatsen in Davids geval - een voor David moordend kruis kunnen noemen. Maar nu bij alles wat verandert, al is het dat het volk "Hosanna" had geroepen, en hem de rug had toegekeerd, bij wat er ook verandert, één ding verandert niet; God blijft dezelfde.

Daar God dezelfde blijft - en daarvan in Davids hart woont, als een gewrochte des Geestes - zo is het dat hij zich de wil Gods zódanig onderwerpt, dat hij de priesters met de ark laat wederkeren in de stad, toen zij ook met hem wilden gaan. Hij zegt: "Indien ik genade zal vinden in des HEEREN ogen, zo zal Hij mij wederhalen, en zal ze mij laten zien, mitsgaders Zijn woning. Maar indien Hij also zal zeggen: Ik heb geen lust tot u; zie, hier ben ik, Hij doe mij, zo als het in Zijn ogen goed is." Dan moest God maar met hem doen. Wat een genade, wat een vereniging, welk een onderwerping onder de raad en regering Godes. Daar het zo is, is dit de uitkomst geweest:

Maar, trouwe God, Gij zijt
het schild, dat mij bevrijdt,
mijn eer, mijn vast betrouwen; ...

Met al wat er gebeurde bleef God dezelfde. Daar bij David alles ontvalt, is dat zijn enige Toevlucht. Wij kunnen met alles omver vallen, maar nooit met God. Alles mag liegende zijn, doch God kan niet liegen. alles mag ons prediken de onbestendigheid, maar dat is een zaak die vast staat: God verandert niet, Zijn woord is bestendig! Laten wij daar dan op zulk een wijze op zien, dat, wat ons geval en onze omstandigheden ook moge zijn, al is het nog zo'n bittere teleurstelling, dit blijft bestaan: "Gij evenwel, Gij blijft dezelfde, o HEER."

Vanmiddag, op de catechisatie, ging het over de laatste zondag van de catechismus, toen heeft de verhandeling over: "Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze", sterk mijn aandacht getrokken. Immers de gehele toeleg van satan is - daar hij uit de hemel geworpen is, en in de hemel niets meer te vertellen heeft - om hier op aarde heer en meester te zijn, op zulk een wijze, dat hij totaal baas over ons is en over ons regeert.

Daar behoort, bij al de ellende die er in dit leven is, ook onder, dat satan het er op toelegt om, als het kon en mogelijk was - wat Christus voor ons verdiend en verworven heeft, dat wij vrij aan God mogen roepen, om dat geheel en al af te sluiten, zó dat er bij ons niet meer zou zijn: "Zie op mij in gunst van boven."

Zijn bedoeling is om dat af te breken, want ... hij weet wel, als wij uit de ellende en het ongeluk onder onze zonden, onder allerhande kruis en vertwijfeling God aanroepen, ons oog op Hem slaan, met ter zijde stelling van alles, dat daar van staat: "Hij hoort het gebed."

Daar houdt satan terdege rekening mede. Dus hij probeert bij ons te verbreken dat, dat er zou zijn. God wekt echter door Zijn Woord op:

Roept in uw nood tot Mij, uw God en Heer;
dan help Ik u, en gij geeft Gode d'eer.

Wat is Davids deel geweest in zulk een kruis en ellende? Alles ontviel hem, nu bleef alleen God over. Die heeft hij aangeroepen en God heeft verhoord toen hij zich in gebeden tot Zijn troon wendde. Dat doet Hij dan nog! Ik vraag tot dat einde uw aandacht voor een woord en getuigenis der Schriftuur. Zoeken wij vooraf Gods aangezicht om een verbeurde, ons onmisbare zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in het laatste of vijfde vers uit de ons zo-even gelezen 93e psalm en daarvan het laatste of vijfde vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Uw getuigenissen zijn zeer getrouw; de heiligheid is Uw huize sierlijk, HEERE! tot lange dagen.

Leerrede.

Het is een korte, maar een kernachtige en veelzeggende Psalm, waar wij deze woorden uit hebben gelezen: "Uw getuigenissen zijn zeer getrouw."

Immers de inhoud hiervan is toch: de heerschappij van Christus. Die is zelfs van dien aard, dat: "De HEERE in de hoogte geweldiger is, dan het bruisen van grote wateren, dan de geweldige baren der zee." Hieronder wordt verstaan, dat het zwaarste kruis, het zwaarste lijden, de grootste ellende, dat wát hier Zijn kerk en gemeente ook te doorworstelen heeft, zo is, dat Christus' heerschappij daarboven staat. Dus bij al wat er gebeurt, blijft rotsvast staan, dat Jezus Christus, Hoofd van Zijn kerk en gemeente blijft, door Welke God de Vader alle dingen regeert. Daar spreekt dan de psalmdichter bemoedigend, troostrijk van: "Uw getuigenissen zijn zeer getrouw."

Wat hebben wij hieronder te verstaan? Ik meen dat Luther deze woorden kortweg vertaald met: "Uw Woord is een rechte leer." Wij verstaan onder deze woorden, zoals onze Statenvertaling die overgebracht heeft: "Uw getuigenissen", dus in het meervoud; heel de leer van God. De inhoud is dus, dat, wat wij in de 66 Bijbelboeken vinden - handelende van de leer der genade en van Christus en Zijn heerschappij - is krachtens het eeuwig welbehagen Gods door de openbaring van die eeuwige Geest. Dus wij spreken dan tegelijkertijd over de leer der genade.

Ik leg daar de nadruk op, opdat wij bijvoorbeeld niet zo zouden handelen, wanneer wij in omstandigheden zijn waarin wij eens enige tegemoetkoming hebben - een woord Gods op ons gemoed, in ons hart, werkende is - wij dan daaruit als volgt gaan handelen dat wij onze zaligheid daarop gaan gronden, met: Ja, dat werkt de natuur niet, want dat woord, of die tekst, kwam met kracht in mijn ziel, en dat was zó van pas. Ik heb het zelfs nooit gelezen, nooit er over horen spreken, dus ik moet besluiten, dat het een woord van God is. Het is een belofte, en er staat toch: "Uw getuigenissen zijn zeer getrouw." Vandaar, ja, ben ik verzekerd - natuurlijk - dat komt met mij wel in orde, want daar zorgt de hemel wel voor.

Immers, Zijn beloftenissen feilen niet, en wat uit Zijn lippen ging, blijft vast en onverbroken. Dus dat komt wel goed. Neen, zo moeten wij met deze tekst niet handelen. Er kunnen, bijvoorbeeld onder ons, in deze vergadering, wel zijn die deze morgen nog een Woord Gods met kracht en nadruk op hun ziel hebben gehad, maar waar het nu zó is: zou het wel van God zijn? Want al is het, dat woorden nòg zo met kracht op onze ziel komen, als satan aan het werk gaat met: "Zeg, mens, kijk jij de boel maar eens na, want heb je het niet gedacht, of, is het niet zo maar een voorkomend woord?" Je moet altijd bedenken, er kan zovéél door een mens heengaan, vooral bij iemand die in godsdienst is opgevoed, dan weet men zoveel. Waar blijft dan alle troost, die wij er vanmorgen uit hadden? Die is weg, daar hebben wij niets meer aan. Willen wij er toch nog troost van hebben, dan moeten wij het zelf werken, zelf aan de gang gaan om het overeind te houden of wéér te brengen. Wij gevoelen toch wel, dat, dàt geen troost is wanneer wij zelf moeten gaan werken om dat staande te houden. Die dingen gaan niet. Daarbij is het ook veel te gevaarlijk, om onze eeuwige zaligheid te bouwen op een woord, een tekst, een vers, een belofte of iets dergelijks.

Neem als voorbeeld maar, dat wij in de stad iets kopen en betalen wat wij niet tegelijkertijd mee naar huis kunnen nemen, maar thuis bezorgd zal worden. Wat hebben wij dan graag? Toch zeker een kwitantie. Want men zegt: als het fout loopt, ben ik m'n centen kwijt. Men heeft wel graag zwart op wit, een bewijs dat het betaald is, zodat de rekening niet later nog eens achteraan komt. Zo doen wij toch met eenvoudige zaken in de natuur. Behoren wij dan, als het gaat over ons eeuwig heil en onze zaligheid niet nog veel ernstiger te zijn, niet te rusten voor wij de kwitantie in handen hebben, dat op Golgotha voor ons betaald is en voor ons een eeuwige gerechtigheid is aangebracht? En dat wij vrede en herstelling met God, onze Schepper hebben? Dàt is in de eerste plaats.

Ten tweede nog dit: wat is het leven onzer ziel? Om een woord van Augustinus te gebruiken - hij drukte dat aldus uit -: "HEERE, wij zijn tot U geschapen, en nu vindt het hart geen rust dan in U". Hij is de God des levens, zodat het leven daarin bestaat, dat ik in gemeenschap ben met mijn Schepper, dat ik Hem ken, de enige en waarachtige God, en Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft. Oud- en Nieuw testament tekenen ons ook, dat heel dat grote heilswerk is geschied tot dat doel, dat wij hier al gemeenschap met God zouden hebben, en straks eeuwig voor Zijn aangezicht zouden zegepralen.

Alsook daarbij ten derde: als de zaken zo staan, dat dit de wil van God is, dat Hij Zijn Naam wil verheerlijken door werken van genade en herstelling, moeten wij dan onszelf gerust gaan stellen met: "Ik heb wel een tekst gehad, ja, wel meer ontvangen, ook wel eens een toestand en beloftenissen. Nu moet ik het verder maar aan de HEERE overlaten, of Hij het wil bevestigen." Is dat op zijn plaats? Neen, dat is onbijbels. Die zaken zijn zo niet! Laat ik het ronduit zeggen, dat, als er onder ons zijn die daar zo over denken en handelen, al waren het volwassenen - ja, ge vindt het misschien wel beledigend, maar het zijn ernstige zaken, zaken van gewicht - dan behoort gij nog eens terug te gaan naar de kindercatechisatie om te gaan leren wat de eerste beginselen zijn der leer van Christus.

Immers, de zaak is toch, hoe staan de zaken bij God, wat is de leer van God? En niet, wat zijn mijn inzichten. Want mijn inzichten en gedachten gelden niet. De leer van God, die geldt. De gedachten Zijns harten houden stand. Genoeg daar dan van.

Wij verstaan dus onder deze woorden: "Uw getuigenissen zijn zeer getrouw", de gehele genadeleer. Ellendige, rampzalige zondaren in de strijd en aanvechting van een driehoofdige vijand, hebben nodig te weten, dat de getuigenissen Gods zeer getrouw zijn. Dat wij met een onveranderlijke God te doen hebben.

Want de zaak is toch, dat God de Eerste Persoon in het Goddelijk Wezen met ons lot bewogen is geweest van voor de grondlegging der wereld. Dus die God, tegen Wie wij gezondigd hebben, Die wij tot toorn verwekt hebben, van Wie wij gescheiden zijn, vervreemd zijn door onze zonden, waardoor wij in onrust, in schande lopen en met het vooruitzicht om - tenzij genade tussenbeide komt - straks voor eeuwig van voor Zijn aangezicht verstoten te worden, naar die plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden. Diezelfde God, Die Zich zo schrikkelijk toorn over de zonden, zodat Hij die niet ongestraft kon laten blijven, maar krachtens de reinheid van Zijn Wezen moet straffen, die God is met ons lot bewogen geweest van voor de grondlegging der wereld. Die heeft onze zonden gestraft aan Zijn Zoon, in de bittere en smadelijke dood des kruises. Denk daar eens oven over na.

Jezus zei: "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Dat is naar het eeuwig welbehagen van God, Die de Auteur, de Oorsprong, de Uitdenker is van het heilswerk, dat, daar wij dood zijn door de zonden en de misdaden, Jezus Christus alles zou doen wat ons tot het leven en een eeuwige zaligheid nodig is. Zodat de zaak niet zo is, dat Christus veel gedaan heeft, en dat wij ook nog wat moeten doen. Neen! De leer Gods, leert ons grondig en zakelijk, dat wij ongeschikt zijn tot enig goed en geneigd zijn tot alle kwaad.

Ouders weten wel, dat zij hun kinderen geen kwaad behoeven te leren, want dat kennen zij van zichzelf wel krachtens hun natuur. Het kwaad zit in ons. Om enig goed te doen dat in overeenstemming is met de Wet van God, met de eerste en tweede Wetstafel, dat gaat niet. Wij kunnen niet enig werk aanbrengen dat Gode welgevallig is.

Jezus Christus heeft gedaan wat God van ons vorderde. Dat heeft Hij gedaan als Borg en Middelaar, dat werk is alleen geldig bij God. Daarvan spreken Oud- en Nieuw Testament. Op allerhande wijze wordt ons voorgesteld, dat er onder de hemel geen andere Naam gegeven is, door Welke wij kunnen en mogen zalig worden, dan de Naam des eniggeboren Zoon van God. De zaak is dus, dat God tot ons komt door het Evangelie - als het ware heel Zijn liefdehart ons ontdekt - en dat Hij Zijn hand heeft opgeheven, daar Hij niet hoger had om bij te zweren, bij Zichzelf zwoer: "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve."

Daar is dus de inhoud van, dat God wil hebben, dat wij de zonde en de wereld loslaten. Hij heeft Zijn Zoon gegeven, opdat wij aanneming zouden kunnen verkrijgen. Door ons valt er niets te verdienen. Dat wij ons onderworpen hebben gemaakt door de zonde, buiten God leven in hetgeen noch wezen, noch leven heeft, daarvan wil God hebben dat wij het er aan geven. Daarom vraagt Hij, ook ons - daar Hij ons Zijn Goddelijke liefde en zondaarsmin voorstelt, want Hij wil zondaren bezitten -: "Mijn zoon, geef Mij uw hart." Is dat billijk, ja of nee?

God gaf eerst Zijn Zoon tot een verzoening voor de zonden, en nu vraagt Hij aan mij en ulieden: "Geef Mij uw hart." Wat doen wij er doorgaans mee? Wij zijn wel mans genoeg om ons hart te geven aan de zonde, aan de wereld, aan de duivel. Als God nu de lieflijkheden Zijner genadeleer voorstelt, en zegt: "Geef Mij uw hart", ja, het is verschrikkelijk, dat is toch treurig ons om- en afzwerfen. Daarbij zijn wij nog zo doortrapt, verdorven uit onze vader de duivel, dat wij gaan zeggen: "Ja, HEERE, dan zult U het Zelf moeten nemen, want anders gaat het niet. Dat is toch treurig! Heb je daar al eens over nagedacht? En, wij leven in een tijd, dat zulke taal ook nog voor uiterst rechtzinnig, voor rechte kindertaal gehouden wordt. Is het niet verschrikkelijk? Als God ons toch met één klop in de verdoemenis stootte, wat hadden wij dan te zeggen?"

Ik heb mijzelf er aan moeten geven, de zonde en de wereld los moeten laten. Dat zullen jullie, als je het nog nooit gedaan hebt, ook moeten doen, een andere oplossing is er niet. God vraagt dat van ons - wil dat van ons - daarom komt Hij tot ons door het Evangelie. Ons aanbiedend Zijn eeuwige en Goddelijke liefde; als het ware zeggende: kijk eens, welk een hart Ik heb, en kijk eens op Mijn dierbare Wonderzoon. Hij heeft Zich doodgeliefd aan het vloekhout der schande.

Aan wie komt nu uw hart toe? Aan de zonde, de duivel of aan Mij en aan Mijn lieve Zoon? De bedoeling is, dat wij bloed voor het hart krijgen. Zouden gaan zien op Christus en Zijn genade, opdat wij de dood zouden vinden in de wereld en bij onszelf.

Waarom geven wij ons hart niet als Hij het vraagt? Omdat wij het nog in de zonde en in de wereld kunnen stellen. Dáárom doen wij het niet! Want als wij geen leven meer konden vinden in de wereld en bij onszelf, dan was het een vanzelfsheid, dan konden wij het geen ogenblik meer uitstellen.

Maar man, zou iemand zeggen, ik heb niets dan zonden. Maar God vraagt van ons niet, dat wij zonder zonden tot Hem moeten komen. Wij vermenen dat soms wel, maar dat is slechts een vrucht van ons verderf. God wil schoonmaak houden en ons reinigen door Zijn Geest en genade. Daartoe heeft Hij Zijn Zoon laten lijden en sterven op Golgotha, opdat Hij door Zijn Geest alles zou doen.

Maar wij zijn aan het tobben en prutsen, en dat lost niets op. Daarom gaan wij, als God tot ons zegt: "Geef Mij uw hart" - dat komt Mij toe - aan het zeggen: Ja, HEERE, dan moet U het maar nemen. Het is toch verschrikkelijk. Toe, zoals wij hier zitten - er is onder dit onderdak al zoveel gehandeld over God en Zijn werken, en hoe menigmaal heeft Hij Zijn gunst betoond in genadewerken - daar gaan wij toch niet mee akkoord, met: "Dan moet U het maar nemen!?" God vraagt van ons dat wij Hem ons hart géven. Die eis blijft er liggen.

De eis van de wet is wel ernstig, maar de liefde-eis van het Evangelie is nog veel ernstiger, want dat vloeit voort uit het liefdehart Gods, dat brandend is in zondaarsmin. Heb je al eens in Christus' doorboorde handen gekeken, want daar blinkt de liefde uit gelijk de zon op middaghoogte. Of Zijn doorploegde rug wel eens opgemerkt, of Zijn doorstoken zijde? Die prediken ons: Ik heb lief tot in de dood. Daarom wil Hij hebben, dat wij buiten Hem in alles de dood vinden. Laat het dan maar eens gaan worden: ik kan buiten U niet meer leven. Dan gaan wij ons hart aan God geven. Want, dat is ons hart aan Hem geven, wanneer wij niet buiten Hem kunnen. Daartoe predikt Hij ons Zijn genadeleer.

Wanneer wij geen leven, ja de dood vinden in de wereld, in de zonde en in onze godsdienst, dan is satan erbij. Ja zelfs, met al hetgeen wat achter ons ligt van de bemoeiende hand Gods, in plaats van daaruit nog te kunnen leven - dat was toen toch zo dierbaar, zo echt, en kijk, als ik dan nog denk over dat begin, toen ik pas wat anders naliep, hoe het Evangelie mij ontdekte, hoe Christus als Middelaar voor mij is opengekomen, dat was toch zo lief en dierbaar - het thans zó is, dat wij daar geen leven meer uit kunnen putten, het allemaal schuld wordt. Want wat heeft God al niet bewezen, en ik heb mij niet tot God bekeerd, Hem mijn hart niet gegeven zoals het moest. Dat is voor satan de gelegenheid om ons te bespringen en ons aan te vallen met: er is voor jou geen genade meer, want wat is er al niet aan je besteed en je bent doorgedaan in je zonde. En kijk eens, in plaats van vooruit te komen, niets dan achteruitgang. Schuld met schuld vermeederen, zonde bij zonde toevoegen, je ziet niets anders dan zonde.

Wat predikt ons God daar tegenover? Het ene is dan de leer des duivels, en ons verduisterd verstand doet daar aan mee. Maar daar staat tegenover de genadeleer, dat als zij zich schuldig kennen: "Dan zal Ik aan Mijn verbond gedenken." Want Jezus Christus is zo'n liefderijke Zaligmaker, Hij brandt in zondaarsmin en ziet daarop dat wij het niet langer kunnen bolwerken, dat wij ons buiten Hem niet langer staande kunnen houden. Want zodra wij dat niet langer kunnen, en in onze schuld voor de dag komen, dan spreekt Hij: "Gij nu hebt met veel boeleerders gehoe-reerd, keer nochtans weder tot Mij." Dan zullen wij ontmoeten, wat het is, dat Zijn hart brandt van liefde om ons te bezitten.

Het is toch geen kleinigheid wat wij lezen, dat er een moordenaar was, die net zo was als de overpriesters, als de Schriftgeleerden en de Romeinse soldaten, in het, met elkaar, bespotten van Jezus, zeggende: "Indien gij de Koning der Joden zijt, zo verlos Uzelven."

Maar nu tekent Lukas daar nog apart van aan, dat de ene moordenaar bloed voor het hart krijgt, en tegen de andere moordenaar zegt: "Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt? En wij toch rechtvaardiglijk." Hij gaat bekennen, dat de Wet van God goed is. Het is zijn eigen schuld. Daar hij dat gaat aanpakken - eigen schuld - wordt zijn oog verlicht en ziet hij hoe Jezus Christus is, waaruit hij zegt: "Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan." Zijn ogen gaan nog verder open: Hij is de Zaligmaker, de Koning Israëls. Dan is zijn zeggen: "Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn." En wat ontmoet die man? Dat de Koning tegelijk al gereed staat: wendt gij het tot Mij met schuld en zonde, al zijt gij een moordenaar, daar weet Ik wel weg mee. Daar hij zich met zijn zonde tot Christus wendt, is Jezus antwoord: "Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn." Zó is Christus.

Zijn ambt is om zondaren zalig te maken. Maar Hij wil zondaren zalig maken, die zich onder Gods Majesteit als schuldigen kennen en zich aan Hem als Zaligmaker onderwerpen. Ik staaf dat met deze tekst uit psalm 110: "Mijn volk zal zeer gewillig zijn op de dag Mijner heirkraft."

Als wij onze tegenstand en vijandschap moeten afleggen, de dood vinden buiten God en Christus, niet meer in onze natuur en afkomst kunnen leven, ons Gods Majesteit, Zijn recht en Christus moeten onderwerpen, door Hem laten zaligen als vrijwilligers, dan doet de Koning! Want het is Zijn werk, ja, het is loon op Zijn arbeid om ellendige zondaars aan Zijn Middelaarshart te drukken, om alzo onze eeuwige honger en kommer, namelijk onze zonde, te laten weg-eten en drinken. Dat is Zijn werk.

Daartoe is Hij verhoogd om ons alles te kunnen zijn. In alle strijd en duisternis predikt ons hier dit Woord: "Uw getuigenissen zijn zeer getrouw." God houdt Zich aan Zijn Woord, Hij houdt Zijn leer staande. Hij gaat voor niets en niemand opzij. Hij ruimt niet voor tegenstand, noch voor vijandschap, een vroom gezicht of: "Heere, mocht het eens, en als het eens wezen kon." Zijn getuigenissen zijn zeer getrouw.

Als iemand zich onder zijn zonde in vernedering, in boete moet geven, die wil Hij aannemen. Waar zij zich schuldig kennen, zal Hij aan Zijn verbond gedenken. Vandaar dat diegenen, die het leven niet meer in eigen hand kunnen houden, die wil Hij dienen met Zijn Geest en genade. Liefde, Goddelijke liefde. Hij wil Zijn Woord bevestigen:

Want (Zijn) Sion is van God begeerd,
't Wordt met Zijn woning hoog vereerd;
"Hier", sprak Hij, Die het al beheert,
hier zal Ik wonen naar Mijn lust;
hier is in eeuwigheid Mijn rust.

Laten wij dit vers maar eens zingen. Het is uit psalm 132 en daarvan het negende vers.

Zo zijn dan Zijn getuigenissen zeer getrouw. Dat is een zaak, die kan niet missen. Het loopt er dus over, dat wij die plaats innemen onder onze Schepper die Hij van ons vraagt, dat is: in schuld en schande, in loslating van de wereld en van de zonde. Dat wij daarin niet meer kunnen leven, het niet langer buiten God kunnen stellen. Dan nemen wij de rechte plaats voor Hem in. Al is het, dat alle duivels uit de afgrond zich opmaken om ons te bespotten, daar wij ons in schuld onder het oordeel Gods moeten geven, daar zal nochtans bewijzen dat Zijn getuigenissen zeer getrouw zijn.

Bogaard - onze oude leraar - heeft hier ook meer dan eens van de kansel verteld, dat, toen het de tijd was dat God in recht over hem heerschappij voerde en hij zich onder God moest geven, daar God hem afsneed in de eerste Adam, was zijn zeggen: "Voor eeuwig kwijt." Maar tegelijk, daar hij alle grond in Adam verloor, nam Christus hem al op Zijn Middelaarsarmen. Toen was zijn zeggen: "Maar Heere Jezus, en dat aan mij."

En des Konings woord was: "De poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen", alsof de Koning te kennen wilde geven, maar vriend, daar had je op kunnen rekenen, want dat is mijn werk. Zijn getuigenissen zijn zeer getrouw, en wat uit Zijn lippen ging, blijft vast en onverbroken.

Dus God houdt die leer, die Hij in Zijn Woord geopenbaard heeft, hoog. Daarom zegt Jezus: "Onderzoek de Schriften, want die zijn het, die van Mij getuigen." Als het was, dat Hij Zijn Woord en leer niet staande hield, dan zouden de duivelen het Hem nog verwijten, en dat gedooft Zijn glorie niet.

Wij lezen hier verder: "De heiligheid is Uw huize sierlijk, HEERE tot lange dagen." Wij zeiden dat God Zijn Naam wil verheerlijken door Zijn Werken. Daar ligt dan in begrepen, dat wij met al onze werken moeten ruimen, en God heerschappij over ons voeren, omdat Hij handelt en regeert op die wijze zoals is tot verheerlijking van Zijn Naam. Het is o zo schoon als wij onderscheidene geschiedenissen lezen in Gods Woord, maar om het te beleven, persoonlijk te ervaren, is tegen de natuur en geaardheid van een mens.

Ik zal eens een geschiedenis nemen van Jozef. Hij was nog jong, toen de vreze Gods al in hem werkte. Zijn vader was een bekeerde man. Daar hij de lieveling van zijn vader was, kreeg hij een veelvervigen rok, werd vertroeteld. Als zijn vader er de gelegenheid toe had gehad, dan had hij hem tot eerstgeborene gesteld en hem tot in de grond bedorven. Maar, wat doet God? God heeft hem - al was het door de boosheid en de vijandschap van zijn broers, dat ging echter niet buiten Gods regering om - uit zijn vaders huis genomen, en bracht hem in Egypte, nog wel in de gevangenis. Daar is hij geweest totdat de redenen des HEEREN hem doorlouterd hadden. God houdt er een andere opvoedkunde op na dan wij mensen. Hij was daar in de gevangenis totdat het gebod des konings kwam. Maar heeft Jozef daar schade door gehad? Neen, want noch Abraham, noch Izak of Jakob, noch al zijn broeders, hebben gehad wat Jozef heeft gehad; heer en gebieder van gans Egypteland. Dus God heeft wel goed voor hem gezorgd, maar in een weg die tegen vlees en bloed ging. "De heiligheid is Uw huize sierlijk, HEERE!"

Van Jozef is daar niets bij geweest, noch van het één noch van het ander. God handelt op zulk een wijze met Zijn kinderen, *dat Hij ze overal uit en buiten, en voert Zelf heerschappij*. Opdat de heiligheid van Zijn huis sierlijk zou zijn. God wil alles zijn. Hij wil Zich openbaren in toediening van wat wij nodig hebben, in afbreken van al wat van ons is. Hij wil ons vormen naar Zijn reine wil, opdat wij in het einde zouden zingen:

Heilig zijn, o God, Uw wegen;
Niemand spreek' Uw hoogheid tegen; ...

Wanneer wij die zaken - dat de heiligheid Zijn huis sierlijk is - gaan onderscheiden en verstaan, is niet tot onze schande, maar tot onze zaligheid. Wij gaan dat dan als een eer van Zijn hand en Majesteit onderscheiden, zodat wij zelfs gaan zeggen: "Aanbiddelijke God, och, hoof ik alstUblieft niet mijn eigen weg en pad te bewandelen, maar wilt U over mij heerschappij voeren en regeren, mij doden in al mijn eigen licht en inzicht en tot in de grond toe afbreken. Mag ik alstUblieft niets zijn, opdat U alles kunt zijn?"

Waarom? Omdat wij dat van nature verkiezen? Neen, maar omdat wij dan God kunnen genieten en de zaligheid, Hem nader in Zijn werken leren kennen en Christus' heerschappij kunnen genieten. "De heiligheid is Uw huize sierlijk, HEERE! tot lange dagen." Hiernamaals in de hemel, zal al wat daar gezongen en gesproken wordt, gans en al overheerst worden door dat woordje "U". Dat moeten wij hier gaan leren. Dat "ik" geheel van de kaart verdwijnt, maar dat het begin, midden en einde zou zijn: "U". Wat de kerk hier in aanvang reeds zingt, zingen wij straks boven in volmaaktheid: "U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen."

"De heiligheid is Uw huize sierlijk, HEERE! - zegt de psalmdichter - tot lange dagen. Die aanbiddelijke Jehova verheerlijkt Zich door heerschappij te voeren en het onze te vernietigen, en wij, daarmede verenigd, genieten er de vrucht van.

Hoe verheven is het, als wij elkaar ontmoeten en er geen sprake is van eigen ik, van eigen bedoelingen of bij-einden, van eigen eer of iets. Als er dan niet in het minst te tasten is van het eigen ik en afkomst, maar er niets is dan God alles, en Christus begin, midden en einde. Dan niets te weten dan Jezus Christus en Die gekruisigd. Dat, hoe het met mij ook gaat, geeft niet, dat is bijzaak, maar dat het bij ons loopt over Christus, Zijn eer, Zijn heerschappij, dat de heiligheid Zijn huis sierlijk is. Dat noemt God ... sierlijk. Immers, Zijn huis is Zijn kerk en gemeente. Zij worden ook wel genoemd: te zijn levende stenen.

Die wil Hij zó uitzuiveren, dat er niets meer te zien is van de zwartgalligheid van hun afkomst, zodat dat alles geheel en al vernietigd wordt, en er niets anders te zien is dan Hij, Hij alleen. God dus alles. Is het dan zo, dat wij hier al een voorsmaak, een voorproef zouden hebben van wat het hier boven straks zal zijn? Ja, inderdaad, hier al. Maar bedenke een ieder, dat als het op dit benedenrond voor ons niet gaat worden een kronen van Christus, Zijn eer, Zijn heerschappij, de heiligheid Zijn huize sierlijk, wat moeten wij dan straks in de hemel doen? De engelen bedekken hun aangezichten met hun vleugelen, uit eerbied, ook hun voeten, in onderwerping, en roepen de één tot de ander: "Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen." Alzo is de hemel met Zijn heerlijkheid vervuld.

In de hemel kan dus niets zijn dat verontreinigt of gruwelijkheid doet. In de hemel komt niets van de mens, of menselijks, daarom moeten wij leren er mede verenigd te worden, dat Hij al wat van ons is uitschudt en omkeert als een schotel op zijn holligheid. Dus dat al wat van ons is, vernietigd wordt. Dat is om zuiver de genade te kennen en dat die lieve Jehova in Christus Jezus alles is, Dan begint hier bij aanvang al, dat de lof Gods in hun keel is. Dat, wat hier Boven volmaakt is: Gode alle lof, aanbedding, dankzegging, eer een heerlijkheid toe te brengen.

Dan kunnen wij dus hier al weten wat wij straks moeten gaan doen, ja, dan komen wij hier al te weten wat wij straks mogen doen. En als de eerstelingen hier al zo zoet zijn, wat zal dan straks de volle oogst wel niet zijn, waarvan staat: "Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft die, die Hem liefhebben."

Wat ik dan een ieder van u bidden mag: och, laat hier alles ons ontvallen, laat God heerschappij voeren en regeren. Laat het alzo worden, dat wij uit de armoede en de diepste nood tot Hem moeten roepen, dat, daar wij geen leven of adem buiten Hem overhouden, wij de wereld en het eigen loslaten en prijsgeven. Want naar mate ons alles de dood is, zijn wij vatbaar om te bemerken wat er bij God is. Dan kunnen wij ons hart aan Hem geven.

Hebben wij genade verkregen, dat wij dan die God verder laten heersen, omdat Zijn heiligheid Zijn huis sierlijk is, en om ons hier te laten vormen om straks in de hemel te kunnen en mogen zijn.

Zijn woord is: "Zijt heilig, want Ik ben heilig." Zijn heerschappij brengt dat teweeg, want die dood ons in al het onze, opdat de genade openbaar zou worden en blijven zoals Hij is, als zijnde het leven onzer ziel.

Dat de God aller genade Zijn Woord tot dat doel heilige, opdat het ons zij tot zaligheid, maar mede tot verheerlijking Zijns Naams en tot uitbreiding van Zijn gezegend, heerlijk en eeuwig Koninkrijk. Amen.

Slotzang.

Psalm 48: 6